

סמואל בקט : הדימוי

הרגליים העיניים הפחולות עצומות ללא ספק בעצם לא שהרי פתאום זה הדימוי הדימוי האחרון פתאום כאן תחת הרפש אני אומר זאת כשם שאני שומע פתאום אני רואה את עצמי

הרי אני בעיני כבן ששעשרה שנה ולמרבה־השמחה מזג־האוויר משיב־נפש השמיים תכלת־ביצה ועליהם רכובים עננים קטנים אני פונה לי עורף וכך גם הנערה שאני מחזיק בה שמחזיקה בי ביד התחת שיש לי

אנחנו אם אאמין לצבעים הבהקים לדשא הזמרגדי אנחנו חלום זקן של פרחים ושל עונות בחדש אפריל או מאי ואי־אלה אבזרים אם אאמין במראה־עיני גדר לבנה במה בוורוד־נושן אנו נמצאים בשדה־מירון בחדש אפריל או מאי

בתלוי־ראש אנו ניבטים מדמה אני עינינו מדמה אני פקוהות וניבטים היישר נכחנו איך־ניע של אנדרטה מזה ומזה להוציא את הזרועות המיטלטלות בשילוב־ידיים מה עוד

בידי הפנויה או שמאל חפץ שאין להגדירו ומתוך כך הרי היא בימינה יש לה קצה של רצועה קצרה שקושרת אותה אל כלב מגודל אפור־כאפר ישוב מעוות ראש מושפל איך־ניען של הידיים הללו

שאלה על שום מה רצועה ברחבות זו של ירק ולידה מעט־מעט בהרות אפורות ולבנות שיות אט־אט בתווך אמותיהן מה עוד הרחק־הרחק ארבעה מילים חמישה מילים גושו הפחלחל של הר מתנשא ברפה ראשינו גבוהים מפסגתו אנו מרפים זה מידה של זו ועושים תפנית אני היימן היא השמאל מעבירה את הרצועה לידה השמאלית ואני בעצם אותו רגע את החפץ לימיני עכשיו לבנה קטנה לבנונית הידיים הריקות מתערבבות הזרועות מיטלטלות הכלב לא זו יש לי הרושב שאנו מביטים בי אני מחזיר את לשוני בולם את פי ומחייך

מלפנים הנערה מאוסה פחות לא היא שמעניינת אותי אני שערות דהיות כמברשת פנים שמנים אדומים גסים מחוטטים כרס שופעת חנות פעורה רגלי־גפרור שטוחות פקות־ברפיים מפושקות להרחבת מושב פפות רווחות מאה־ושלושים מעלות ספק־חיוך אווילי אל אופק האחור לפני החיים בקומם טוויד ירוק מנעלים צהובים כל הצבעים האלה נרקיס או בדומה לו בדש

שוב תפנית כלפי פנים כתום שמונים מעלות פנים־אל־פנים בהגנב העברות
 הצמד־ידיים שוב טילטול זרועות אין־ניעו של הפלב הישבן שיש לי
 פתאום הופ שמאל ימין הנה עקרנו זנו חוטם לרוח זרועות בהיטלטל הפלב
 אחרינו מלחית זנבו על ירכותיו בלי כל שייכות אלינו עלתה בדעתו אותה מחשבה
 באותו רגע מלבראנש בוורוד פחות ההשכלה שהיתה לי
 אם ישתין לא יפסיק אני צועק
 אין קול הטל אותה כאן ורוץ פתח עורקיך

אפלה קצרה הנה אנו שוב על הפסגה והפלב מתישב מעוות
 בשיחי השרך משפיל זרובותיו על עפוזו השחור־הוורוד אין כוח ללקקו
 אנו להיפך תפנית כלפי פנים פנים־אל־פנים בהגנב העברות הצמד־ידיים ושוב
 טילטול זרועות טעימה בדומית הים והאיים ראשים שסובבים על צירם כאחד
 אל א־העשן של הקריה ממקמים בשתיקה מונומנטים ראשים החוזרים כמקושרים

פתאום אנו אוכלים כריכים נוגסים לסירוגים כל אחד
 משלו ומחליפים מלים מתוקות יקירתי אני נוגס היא בולעת יקירי
 היא נוגסת אני בולע עדיין הגה לא נהגה הפה מלא

אהובתי אני נוגס היא בולעת אוצרי היא נוגסת אני בולע אפלה קצרה
 והנה שוב אנחנו מפליגים בשדות יד ביד בטילטול זרועות בתילוי ראש
 אל הפסגות הקטנות והולכות אינני רואה עוד
 את הכלב אינני רואה עוד את עצמנו הבמה מתפנה

עוד נותרו מעט חיות הכבשים העשויות כביכול שחם המשטח חיות סוס
 שלא ראיתיו עומד אין ניע מגובן שפל־ראש החיות יודעות

כחול ולובן השמיים עוד רגע בוקר של אפריל תחת הרפש נגמר
 חסל זה פכה דימיתי דימוי הבמה נשארתי ריקה מעט
 חיות אחר־כך כבה אין עוד כחול אני נשאר כאן

שם מימין ברפש היד נפתחת ונקמצת זה מקל
 שתסתלק אני הופס שעודני מחייך כבר לא כדאי מזמן כבר לא כדאי

הלשון משתרבת אל הרפש אני נשאר כאן
 אינני צמא כבר הלשון חוזרת הפה שוב נבלם היא אולי
 קו ישר עכשיו נגמר חסל תם הדימוי